

Florian Piller

Ayasofya ile Sultanahmet Camii Arasında

Between Hagia Sophia and Sultanahmet

Ayasofya ile Sultanahmet Camii Arasında

Akşam kızılında Ayasofya durur,
Altın ışıklarda Sultanahmet durur.
Dünyanın açık yüreği bir meydan,
Gökle yeri aynı anda kucaklar.

Ortada yükselir şarkı söyleyen su,
Gezgin günün elinde kristal parlar.
Mırıltısı görünmez ince bağlar örür,
Adımlar ve kanatlar ona karışır.

Genç yüzler geleceğin ışığıyla parlar,
Yaşlı yüzler yılların izlerini taşır.
Sahilden geçen dalgalar gibi akar,
Zaman da daireler çizerek geçer.

Refrain

**Taşların arasında anılar uyanır,
Sözlerden derin ve zamandan da eski.
Burada duran bir dokunuş hisseder,
Gizemli sonsuzluğun nefeslerini.**

Kimi yalnız bir nefes durur burada,
Kimi zamanın sessizliğine dalar.
Ama her ruh bir iz bırakır geride,
Sonsuzluğa uzanan bir hatıra.

Meydanın kıyısında duvarlar saklar,
Batmış yüzyılların derin sessizliğini.
Unutulmuş hükümdar adlarını bilir,
Işıltı ve karanlık dolu geceleri.

Bir zamanlar yarışları alkışlardı halk,
Eski halk faniliğin içinde uyur.
Bugünün dünyasının adımları altında,
Derinlerde hikâyeler yaşamaktadır.

(Refrain)

Derin karanlıkta kemerler dinlenir,
Sular onları çok uzun zamandır korur.
Orada toprak geçmişin seslerini toplar,
Geçmiş bir dünyanın fısıltısını saklar.

Solmuş saraylar ve dağılmış odalar,
İmparatorların nefesi çoktan gitmiş.
Ama onlardan bir şey rüzgârlarda kalır,
Eski duvarların üstlerinden geçer.

Zaman burada yalnız bir anı değildir;
Ne duvar ne kubbe ne de taş yalnızdır.
Her insanın içinde nefes almayı sürdürür,
Her ruhu çağırır evine yeniden.

(Refrain)

İnsanların gelişyle gidişi içinde,
Sessizce başka bir halk yürüyüp durur.
Bu yerin mirasçıları gibidir kediler:
Vakur, sakın, zarif ve biraz mağrur.

Taşların üstünde dinlenirler bazen,
Gölgelerde sessizce uyurlar derin.
Altın güneş lekeleri içinde gezerler,
Sanki çağlar göndermiş onları gizlice.

Orada otururlar suskun derviş gibi,
Gözleri gece denizi kadar derindir.
Kimsenin dillendirmediği şeyleri bilir,
Geçmiş imparatorluk düşlerini bekler.

(Refrain)

Between Hagia Sophia and Sultanahmet

In the crimson glow of evening light,
between Hagia Sophia and Sultanahmet bright,
there lies a square with an open heart,
where earth and sky are never apart.

At its center singing waters rise,
crystal shining in the daylight's eyes;
their gentle murmur weaves unseen threads
through passing footsteps and wings overhead.

Young faces glow with tomorrow's fire,
old faces carry the years entire;
like waves that roll in from the shore,
time keeps drawing circles evermore.

Refrain

**Among the stones, old memories wake,
deeper than words, older than fate;
all who stand here feel a gentle trace,
the breath of endless mystery's embrace.**

Some stay only for a fleeting breath,
some drift into the silence time has left;
yet every soul leaves something behind,
a memory reaching beyond mankind.

Along the edges ancient walls remain,
holding the silence of centuries drowned in time.
They know forgotten rulers' names,
their nights of splendor, shadow, and flame.

Where crowds once cheered the racing tide,
the people of old in mortality now lie;
yet beneath the footsteps of today's world,
their hidden stories still survive.

(Refrain)

In deepest darkness arches lie at rest,
guarded by waters through ages blessed;
there the earth gathers voices gone by,
whispers of worlds beneath the sky.

Faded palaces, scattered halls,
the breath of emperors long since gone;
yet something of them rides the wind,
sweeping across the ancient stones.

Time here is more than memory alone,
more than a wall, a dome, a stone;
it lives and breathes in every heart,
calling each soul back to where it starts.

(Refrain)

And in the flow of people coming and going,
another silent nation keeps on roaming;
the cats move here as if they belong,
proud and graceful, calm and strong.

Sometimes they rest upon the stones,
sometimes they sleep where the shadows have
grown;
they wander through patches of golden sun,
as though the ages had sent them on.

They sit like silent dervishes there,
with eyes as deep as the midnight sea;
they know the things no tongue now speaks,
keeping the dreams of old empires free.

(Refrain)

Zwischen der Hagia Sophia und der Sultanahmet-Moschee.

Im Abendrot erhebt sich die Hagia Sophia,
im goldenen Licht erhebt sich die Sultanahmet-Moschee.
Ein Platz, das offene Herz der Welt –
er umarmt zugleich Himmel und Erde.

In seiner Mitte steigt singendes Wasser empor,
in der Hand des Tages glänzt es wie Kristall.
Sein Murmeln webt unsichtbare, feine Bande,
Schritte und Flügelschläge vermischen sich mit ihm.

Junge Gesichter leuchten im Licht der Zukunft,
alte Gesichter tragen die Spuren der Jahre.
Wie Wellen, die am Ufer vorüberziehen,
so vergeht auch die Zeit in kreisenden Bahnen.

Refrain

Zwischen den Steinen erwachen Erinnerungen,
tiefer als Worte und älter als die Zeit.
Wer hier verweilt, spürt eine Berührung
von den Atemzügen geheimnisvoller Unendlichkeit.

Mancher verweilt hier nur für einen Atemzug,
mancher versinkt in das Schweigen der Zeit.
Doch jede Seele hinterlässt eine Spur,
eine Erinnerung, die bis in die Ewigkeit reicht.

Am Rand des Platzes bewahren Mauern
die tiefe Stille versunkener Jahrhunderte.
Sie kennen die Namen vergessener Herrscher
und Nächte voller Glanz und Dunkelheit.

Einst bejubelte das Volk hier die Wettkämpfe,
die Menschen vergangener Zeiten ruhen in der Vergänglichkeit.
Unter den Schritten der heutigen Welt
leben in der Tiefe noch Geschichten fort.

(Refrain)

In tiefer Dunkelheit ruhen die Gewölbe,
das Wasser bewahrt sie seit unendlich langer Zeit.
Dort sammelt die Erde die Stimmen der Vergangenheit
und bewahrt das Flüstern einer vergangenen Welt.

Verblasste Paläste und zerfallene Gemächer,
der Atem der Kaiser ist längst verweht.
Doch etwas von ihnen bleibt im Wind zurück,
der über die alten Mauern streicht.

Zeit ist hier nicht bloß eine Erinnerung;
weder Mauer noch Kuppel noch Stein sind allein.
Sie lebt weiter im Inneren jedes Menschen
und ruft jede Seele wieder nach Hause.

(Refrain)

Im Kommen und Gehen der Menschen
wandert still noch ein anderes Volk umher.
Wie die Erben dieses Ortes erscheinen die Katzen:
würdevoll, ruhig, anmutig und ein wenig stolz.

Manchmal ruhen sie auf den Steinen,
in den Schatten schlafen sie still und tief.
Sie wandeln durch Flecken aus goldenem Sonnenlicht,
als hätten die Jahrhunderte sie heimlich gesandt.

Dort sitzen sie wie schweigende Derwische,
ihre Augen sind tief wie das nächtliche Meer.
Sie kennen Dinge, die niemand ausspricht,
und wachen über die Träume vergangener Reiche.

(Refrain)

